

עורותיהן כבשרן. ולא גרסינן "אלא" למה שמנו חכמים.

ונתיישבו דברי רב, דלא פליגי רבנן לענין שבת.

ומקשינן: **ואכתי תיקשי**, וכי לענין שבת לא פליגי רבנן?

והתניא: הצד אחד משמנה שרצים האמורים בתורה או החובל בהן, חייב. באיזה שרצים? בשרצים שיש להן עורות, והיינו, באותן ארבע שלא מנו חכמים.

ואיזו היא חבורה שאינה חוזרת שחייבין עליה בשבת? נצרר הדם ונאסף במקום אחד, אף על פי שלא יצא הדם, שוב אינו חוזר ונבלע. (1)

רבי יוחנן בן נורי אומר: שמנה שרצים יש להן עורות.

הרי דפליגי רבנן גם לענין שבת?

ומתריצינן: **אמר רב אשי: מאן תנא קמא דהך ברייתא? רבי יהודה היא, דאזיל בתר גישתא.** שסובר שהולכים אחר איכות העור, שאותן שרצים שעורן רך הוו עורותיהן כבשרן. ואותן שעורן קשה אין עורותיהן כבשרן, ולא יליף מקרא ד"הטמאים" כרבנן.

דתנן: רבי יהודה אומר: הלטאה דינה כחולדה, שאין עורה כבשרה. ואילו לרבנן, דילפי מהמקרא, הלטאה היא מארבעה השרצים שעורן כבשרן, ועל כרחך טעמא

ואמר אביי: הכי קאמר: אין עור חלוק מבשר לענין שבת, וחייב על צידה וחבלה, אלא למה שלא מנו חכמים, והיינו לאותן ארבעה שרצים שאין עורותיהם מטמאין, משום שהם חשובים עור ולא בשר, והם: החולד והעכבר והצב והתנשמת. אבל אותן ארבעה שמנו חכמים שעורותיהן כבשרן לענין טומאה, הוא הדין לענין שבת, שהצדן והחובל בהן פטור.

וקשיא לרב דאמר דלא פליגי רבנן בשבת?

ומתריצינן: **אמר ליה רבא לאביי: הא "למה שמנו חכמים" קאמר התנא, ולא מסתבר שטעה בין "מנו" ל"לא מנו"?**

אלא, אמר רבא: הכי קאמר להו רבנן לרבי יוחנן בן נורי: אתה אומר שלענין שבת שמנה שרצים יש להן עור, ולגבי טומאה אין להן עור, אלא עורותיהן כבשרן. אין הדבר כן, אלא, **אין עור מטמא כבשר אלא למה שמנו חכמים בלבד, ולא עורותיהן של כל שמונת השרצים.** אבל לענין שבת לא פליגי.

ומקשינן: **מכלל, דרבי יוחנן בן נורי סבר כי אפילו הנך נמי דלא מנו חכמים, מטמאין?!**

והא קתני: רבי יוחנן בן נורי אומר: שמנה שרצים יש להן עורות, ולא מטמאין?

אמר רב אדא בר מתנה: תריין הכי: וחכמים אומרים לרבי יוחנן בן נורי: אמנם לענין שבת מודים אנחנו לך ששמנה שרצים יש להן עור, אבל לענין טומאה, אין עור למה שמנו חכמים. שאותן ארבעה —

1. הקשה התו"ט, הא מבואר לעיל קו א דחובל אינו חייב אלא בצריך את הדם לכלבו, ואיך

שרק לצורך חייב. והוא הדין בשמנה שרצים, אם יצודן שלא לצורך, נמי פטור.